

Pekari - na tropie ssaków Ameryki Połnocnej

Pekari obrozne (Tayassu tajacu) – ang. Collared Peccary

Te małe ssaki z rodziny zaliczanej do podrzędu swiniokształtnych są najbardziej aktywne wczesnym rankiem i o zmierzchu. Żyją w stadach do 50 sztuk. Żywią się różnymi roślinami, zjadają także owady, jaszczurki i inne drobne bezkręgowce i kręgowce. W chwilach zagrożenia jeża sierść na grzbiecie i uwalniają zapach, który ma być sygnałem ostrzegawczym dla reszty stada.

Wygląd: Zwierzeta średniej wielkości, 34-37 cali w kłębie, wyglądem zbliżone do świni domowej. Ciało pokrywa ciemno ubarwiona, szczeciniasta sierść. Oczy i uszy niewielkie, górne kły skierowane w dół, przy czym przednia ich krawędź stale ociera się o tylną krawędź dolnych kłów, co nadaje jej znaczną ostrość. Tułów stosunkowo wąski, spłaszczony bocznie, nogi cienkie, krótkie. Ogon mały, ukryty w sierści. Pekari obrozne posiada charakterystyczną białą obwódkę wokół szyi.

Występowanie: Naturalnym środowiskiem pekari są lasy, zarośla i półpustynie. Zamieszkuje stany: Arizona, New Mexico, Texas.

Oznaki pobytu: Tropki mają 1-1 ½ cala długości, zaokrąglone, oddalone od siebie na odległość nie większą niż 1 cal (jeśli pozostawione są przez idące zwierze), zazwyczaj spotykane blisko wody. Dla porównania: tropki jelenia czy muflona kanadyjskiego (Bighorn Sheep) są dłuższe i większe. Odchody „luźne”, mniej przypominające kulki niż odchody jelenia czy muflona, często można je znaleźć w jaskiniach. Pekari ryją w podłożu w poszukiwaniu pożywienia, zostawiając po sobie rozkopane ślady.